

Marc Levy

Ultima din clanul Stanfield

Traducere din franceză de Aliza Peltier

Editori:
Silviu Dragomir
Vasile Dem. Zamfirescu

Director editorial:
Magdalena Mărculescu

Redactor:
Carmen Botoșaru

Coperta © LORENZO EROTICOLOR TM

Director producție:
Cristian Claudiu Coban

Dtp:
Mirela Voicu

Corectură:
Roxana Nacu
Maria Mușuroiu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
LEVY, MARC

Ultima din clanul Stanfield / Marc Levy; trad. din franceză: Aliza Peltier. -
București : Editura Trei, 2018
ISBN 978-606-40-0325-6

I. Peltier, Aliza (trad.)

821.133.1

Titlul original: La Dernière des Stanfield
Autor: Marc Levy

Copyright © Marc Levy / Versilio, 2017
www.marclevy.info

Copyright © Editura Trei, 2018
pentru prezenta ediție

O.P. 16, Ghișeul 1, C.P. 0490, București
Tel.: +4 021 300 60 90 ; Fax: +4 0372 25 20 20
e-mail: comenzi@edituratrei.ro
www.edituratrei.ro

ISBN: 978-606-40-0325-6

Eleanor-Rigby

Octombrie 2016, Londra

Mă numesc Eleanor-Rigby Donovan.

Poate că prenumele meu vă spune ceva. Părinții mei erau fani ai Beatleșilor, „Eleanor Rigby“ este titlul unui cântec compus de Paul McCartney.

Lui taică-meu nu-i place deloc când îi atrag atenția că tinerețea lui face parte din secolul trecut, dar în anii 1960, fanii muzicii rock se împărțeau în două grupuri. Rolling Stones sau Beatles; pentru un motiv care îmi scapă, era de neconceput să-ți placă și unii, și ceilalți.

Părinții mei aveau șaptesprezece ani când au flirtat pentru prima oară, într-un pub londonez din apropiere de Abbey Road. Toată sala cânta „All You Need Is Love“, cu ochii țintă la un ecran de televizor pe care un concert al Beatleșilor era retransmis în monodiviziune. Șapte sute de milioane de telespectatori le acompaniau pasiunea ce se-nfiripa, un început de neuitat pentru orice poveste. Și

totuși, s-au pierdut din vedere câțiva ani mai târziu. Viața fiind plină de surprize, s-au reîntâlnit în niște împrejurări destul de nostime, după ce împliniseră treizeci de ani. Am fost concepută la treisprezece ani după primul lor sărut. Nu s-au grăbit.

Având un simț al umorului care nu prea cunoaște limite — la noi în familie se povestește că tocmai această calitate ar fi sedus-o pe maică-mea —, taică-meu a ales, atunci când s-a dus să-mi înregistreze actul de naștere, să-mi dea numele de Eleanor-Rigby.

— E cântecul pe care-l ascultam întruna atunci când te-am conceput, mi-a mărturisit el într-o zi, ca să se justifice.

Detaliu pe care n-aveam niciun chef să-l cunosc, dintr-o situație pe care n-aveam niciun chef să mi-o imaginez. Aș putea să explic oricui ar vrea să mă asculte că am avut o copilărie dificilă; ar fi o minciună și nu m-am priceput niciodată să mint.

Familia mea e de tip disfuncțional, ca toate familiile. Și aici există două clanuri: cele care admit faptul și cele care se prefac. Disfuncțională, dar veselă, uneori aproape prea veselă. Acasă, e imposibil să spui ceva, orice, pe un ton serios, fără să fii luat peste picior. Ai mei vor cu tot dinadinsul să nu-și facă griji pentru nimic, nici măcar pentru lucrurile care pot avea urmări grave. Chestie care, trebuie s-o mărturisesc, de multe ori m-a scos din sărite. Amândoi părinții mei au pus cu încăpățănare pe seama celuilalt această sămânță de nebunie care a încolțit în timpul conversațiilor, meselor, serilor, copilăriei mele, ca și acelea ale fratelui meu mai mare (e născut cu douăzeci de minute înaintea mea) și ale lui Maggie, sora mea mai mică.

Maggie, al șaptelea cântec de pe fața A a albumului *Let It Be*, are o inimă mai mare decât palma unui uriaș, o fire afurisită și e o egoistă când vine vorba despre micile chestii de zi cu zi. Toate acestea nu sunt incompatibile. Dacă ai cu adevărat o problemă, ea o să răspundă mereu prezent. Dacă refuzi să urci la ora patru dimineața în mașina a doi amici prea beți ca să conducă, ea o să șterpelească cheile de la Austin-ul tatei, o să vină în pijama să te ia de la celălalt capăt al orașului și o să-i lase și pe prietenii tăi la ei acasă după ce o să-i muștruluiască bine, chiar dacă sunt cu doi ani mai mari decât ea. Dar încearcă să-și șterpelești din farfurie o felie de pâine prăjită la micul dejun și antebrățele tale o să-și amintească multă vreme; nu spera nici că o să-ți lase vreun strop de lapte în frigider. De ce părinții mei au tratat-o mereu ca pe o prințesă, iată un mister încă nedeslușit. Mama nutrea față de ea o admirație maladivă, mezina ei era menită să împlinească lucruri mărețe. Maggie avea să ajungă avocată sau doctoriță, dacă nu chiar amândouă, avea să-i salveze pe cei mulți și obidiți, avea să eradicizeze foamea pe pământ... pe scurt, era odrasla cea iubită și toată familia trebuia să vegheze asupra sorții sale.

Pe fratele meu geamăn îl cheamă Michel, al șaptelea cântec de pe fața B a discului *Rubber Soul*, deși în albumul cu pricina prenumele este la feminin. Ginecologul nu i-a văzut puța la ecografie. Din câte se pare, eram prea lipiți unul de celălalt. *Errare humanum est*. Și surpriză, mare surpriză în momentul nașterii. Dar prenumele fusese ales, nici vorbă să-l schimbe. Tata s-a mulțumit să-i taie un *l* și un *e*, iar frate-meu și-a petrecut primii trei ani din viață într-o cameră cu pereții roz împodobiți cu o friză

în care Alice alerga după niște iepuri. Miopia unui ginecolog poate avea consecințe nebănuite.

Cei a căror bună-creștere rivalizează cu ipocrizia vă vor spune pe un ton jenat că Michel este un pic special. Prejudecățile sunt apanajul oamenilor convinși că știu totul despre tot. Michel trăiește într-o lume care nu cunoaște violența, meschinăria, fățărnicia, nedreptatea, răutatea. O lume haotică pentru doctori, dar în care, pentru el, fiecare lucru și fiecare gând își au locul lor, o lume atât de spontană și de sinceră, de-am ajuns să cred că, poate, noi suntem cei speciali, ca să nu zic anormali. Aceiași medici n-au reușit niciodată să stabilească în mod sigur dacă are sindromul Asperger sau e pur și simplu diferit. În realitate nimic nu e simplu, dar Michel e un om de o incredibilă blândețe, un hău de bun-simț și un nesecat izvor de hohote de râs. Dacă eu nu știu să mint, Michel nu se poate împiedica să spună ce gândește, în momentul în care gândește lucrul respectiv. La patru ani, când s-a hotărât în sfârșit să vorbească, a întrebat-o la coada de la o casă dintr-un supermarket pe o doamnă într-un scaun cu roțile de unde a făcut rost de așa trăsură. Bulversată că-l aude, în sfârșit, pronunțând o frază elaborată, mama l-a luat mai întâi în brațe ca să-l sărute înainte de a se înroși până în vârful urechilor. Și nu era decât începutul...

Părinții mei s-au iubit încă din seara când s-au întâlnit. Au avut parte, ca toate cuplurile, de dimineți de iarnă fără niciun pic de căldură, dar mereu s-au împăcat, respectat și mai ales admirat. Când, într-o zi, i-am întrebat, tocmai după ce mă despărțisem de bărbatul de care eram totuși îndrăgostită, cum făcuseră de se iubiseră toată viața, tata mi-a răspuns: „O poveste de dragoste este întâlnirea dintre doi oameni cărora le place să dăruiască“.

Mama a murit anul trecut. Lua cina cu tata la restaurant, chelnerul numai ce îi adusese o savarină, desertul ei preferat, când s-a prăbușit peste cuibul de frișcă. Cei de la ambulanță n-au putut cu niciun chip s-o reanimeze.

Tata s-a ferit să ne vorbească despre suferința lui, conștient că noi o trăiam în felul nostru. În fiecare dimineață, Michel continuă s-o sune pe mama, iar tata îi răspunde invariabil că ea nu poate să vină la telefon.

La două zile după ce am îngropat-o, tata ne-a adunat în jurul mesei familiale și ne-a interzis în mod categoric să ne arătăm cu fețe de înmormântare. Moartea mamei nu trebuia în niciun caz să împruțineze ceea ce ei construiseră pentru noi, cu prețul atâtor eforturi: o familie veselă și unită. În zori, am găsit pe ușa de la frigider un bilețel scris de mână lui: „Dragii mei, într-o zi vă mor părinții și apoi într-o alta vă va veni și vouă rândul, așa că s-aveți o zi bună, Tata“. Logic, ar fi spus fratele meu. Nu trebuie să pierzi nicio clipă complăcându-te în nefericire. Și apoi, când maică-ta își dă duhul cu capul într-o savarină, chestia te pune pe gânduri.

Meseria mea îi face să se îngălbenească de invidie pe toți aceia care mă iau la întrebări în această privință. Sunt jurnalistă la revista *National Geographic*. Plătită, cu zgârcenie, dar plătită ca să călătoresc, să fotografiez și să descriu diversitatea lumii. Lucru ciudat, a fost nevoie să străbat toată planeta ca să descopăr că splendoarea acestei diversități e pretutindeni în cotidianul meu, că n-am decât să împing ușa de la bloc și să fiu mai atentă la ceilalți ca s-o constat.

Dar când îți petreci viața prin avioane, când dormi trei sute de nopți pe an în camere de hotel mai mult sau mai puțin confortabile, de altfel mai degrabă mai puțin,

din cauza unor restricții bugetare, când îți scrii majoritatea articolelor prin autobuze care te hurducă și când vederea unui duș curat îți provoacă un extaz fără seamăn, atunci când te întorci acasă n-ai chef decât de un singur lucru: să rămâi tolănit pe o canapea moale, cu picioarele rășchirate, cu ceva de ronțait în fața televizorului și cu familia alături.

Viața mea sentimentală se rezumă la câteva jocuri de-a seducția, pe cât de rare, pe atât de efemere. Faptul de a călători întruna te marchează cu fierul roșu al unui celibat pe durată nedeterminată. Am avut vreme de doi ani o relație pe care o voiam fidelă cu un reporter de la *Washington Post*. Minunată iluzie. Ne scriseserăm destule mailuri ca să ne dăm impresia că suntem apropiați, dar niciodată nu petrecuserăm împreună mai mult de trei zile la rând. Puse cap la cap, relația noastră nu ne-a permis să avem parte de mai mult de două luni de trai în comun. De fiecare dată când ne întâlneam, inimile ne băteau nebunește, de fiecare dată când ne despărțeam, la fel; de-atâtea aritmii, până la urmă au cedat.

Viața mea nu are nimic banal în comparație cu aceea a majorității prietenilor mei și totuși a devenit cu adevărat ciudată într-o dimineață, când îmi deschideam corespondența.

Mă întorceam dintr-o călătorie la Costa Rica, tata venise să mă ia de la aeroport. Lumea îmi spune că, la treizeci și cinci de ani, ar trebui să fi tăiat cordonul ombilical. Lucru pe care l-am și făcut într-un anumit fel, dar de îndată ce mă întorc acasă, când zăresc fața tatălui meu în mijlocul mulțimii care-i așteaptă pe pasageri, redevin copil și nimic nu m-ar împinge să lupt împotriva acestei nemaipomenite senzații.

A îmbătrânit nițel de când a murit mama, părul i s-a rărit, burta i s-a rotunjit ușor și a ajuns să meargă un pic mai încet, dar a rămas același bărbat magnific, elegant, sclipitor și trăsnit și nu am simțit niciodată un miros mai liniștitor decât acela al cefeii sale când mă strânge în brațe ridicându-mă în sus. Oedip, când ne subjuga tu sufletele, să nu cumva să ne dai vreodată drumul sau fă-o, dar cât mai târziu cu putință. Călătoria aceasta în America Centrală mă epuizase. În avion stătusem între doi pasageri ale căror capete îmi ajungeau pe umeri la fiecare turbulență, de parcă al meu ar fi fost o pernă improvizată. Odată ajunsă acasă, când mi-am văzut mutra șifonată în oglinda din baie, le-am găsit câteva scuze. Michel venise să ia cina la tata, soră-mea ni se alăturase pe la jumătatea mesei, iar inima îmi șovăia între plăcerea de a-i revedea și cheful de a mă însingura în camera pe care o ocupasem oficial până la vârsta de douăzeci de ani, în mod oficios mult mai mult. Stau cu chirie într-un studio de pe Old Brompton Road, în partea de vest a Londrei, din principiu și din simplă mândrie, pentru că nu dorm acolo aproape niciodată. În rarele ocazii în care revin în țară îmi place să mă găsesc sub acoperișul casei noastre din Croydon.

A doua zi după această întoarcere, am trecut pe-acasă. În mijlocul facturilor și al prospectelor, am găsit un plic scris de mână. Scrisul era remarcabil de frumos, cu litere trase așa cum se învăța la școală.

Înăuntru, o scrisoare mă informa că maică-mea a avut un trecut despre care eu nu știam nimic. Mi se dădeau asigurări că, scotocindu-i printre lucruri, aveam să pun mâna peste niște amintiri care urmau să-mi ofere o groază de informații despre femeia care fusese. Și „turnătorul“ nu se mulțumea cu atât. Dacă era să mă iau

după el, mama fusese părtașă la o nelegiuire magistrală, comisă în urmă cu treizeci și cinci de ani. Scrisoarea nu preciza nimic mai mult.

Multe lucruri erau suspecte în dezvoltările acestea. În primul rând, acești treizeci și cinci de ani coincideau cu anul în care fusesem concepută... e greu să ți-o imaginezi pe mama însărcinată, bașca cu gemeni, în pielea unei persoane certate cu legea, mai ales dacă ai cunoscut-o. Autorul scrisorii anonime mă invita, dacă voiam să aflu mai multe, să mă duc la celălalt capăt al lumii. După care mă ruga să distrug misiva, recomandându-mi să nu spun nimic nimănui, nici lui Maggie și, mai ales, nici lui taică-meu.

Cum se face că necunoscutul știa prenumele persoanelor celor mai dragi mie? Altă chestie care era suspectă.

O îngropasem pe mama în primăvara trecută și încă îi mai plângeam moartea.

Soră-mea nu mi-ar fi făcut niciodată o glumă de așa prost-gust, frate-meu ar fi fost incapabil să născocească o asemenea trăsnaie și degeaba îmi tot răsfoiam carnețelul cu adrese, n-o vedeam pe niciuna dintre cunoștințele mele jucându-mi o farsă de soiul acesta.

În locul meu, ce-ați fi făcut? Probabil că aceeași greșeală ca și mine.

Sally-Anne

Octombrie 1980, Baltimore

Când ieșea din loft¹, era nevoită să înfrunte scara cea mare. O sută douăzeci de trepte în pantă abruptă, care deserveau trei paliere scoase din întuneric de câte un bec atârnat de un cordon din cabluri împletite, neînsemnat halou de lumină în acest abis. S-o coboare era un joc cu moartea, s-o urce era o tortură. Sally-Anne trecea pe-acolo în fiecare dimineață și în fiecare seară.

Liftul de marfă își dăduse obștescul sfârșit. Vechiul lui grilaj găurit de rugină se pierdea în peisajul pereților vopsiți în ocră.

Când Sally-Anne împingea ușa de la clădire, lumina pământie a docurilor o orbea mereu. Străzile erau pline de foste depozite din cărămidă roșie. La capătul unui

¹ Casă sau apartament amenajat într-o fostă hală industrială, fabrică sau spațiu industrial. (N.r.)

dig bătut de vânturile mării se înălțau câteva macarale înalte, care cărau containerele ultimelor cargouri ajunse să acosteze într-un port decrepit. Cartierul nu fusese încă îmburghezit de promotorii abili. La vremea aceea, doar câțiva artiști debutanți, muzicieni sau pictori în devenire, tineri faliți care frecventau odrasle de bogătași, cheflii părăsiți de toți, cel mai adesea certați cu legea, aleseseră să locuiască în spațiile acelea abandonate. Prima băcănie se afla la zece minute cu motocicleta.

Sally-Anne avea o Triumph Bonneville, 650 centimetri cubi, capabilă să te ducă, dacă nebunia îți dădea ghes, cu mai bine de o sută de mile la oră. Rezervorul albastru și alb era deformat, amintire după o cădere de neuitat când încă învăța să îmblânzească bestia.

În urmă cu câteva zile, părinții lui Sally-Anne îi sugeraseră să plece din oraș ca să descopere lumea. Cu mâna ei cu unghiile făcute, maică-sa îi mâzgălise un cec pe care, înainte de a i-l întinde fiică-sii de care se desprindea în felul acesta, îl desprinsese din carnet.

Sally-Anne văzuse suma, își imaginase cum are s-o cheltuiască în trăsnași și beții și, într-un sfârșit, mai vexată de distanța pe care familia i-o impunea decât de această ispășire pentru o greșeală pe care nu o comisese, hotărâse să se răzbune. Avea să obțină un asemenea succes, încât o să le pară lor rău într-o bună zi că au repudiat-o. Un proiect, desigur, ambițios, dar Sally-Anne avea ca atuuri o inteligență fără pereche, un corp frumos și un carnet cu adrese plin ochi. În familia ei, reușita își afla măsura în contul bancar și bunurile cu care cineva putea să se fălească. Sally-Anne nu dusesese niciodată lipsă de bani, dar banii nu o fascinaseră niciodată cine știe ce. Îi plăcea să fie înconjurată de oameni și nu-i păsa dacă-și șoca

rudele frecventându-i de multă vreme pe aceia ori acelea care nu aparțineau clasei sale sociale. Sally-Anne avea cusururile ei, dar nimeni nu putea să nege că prietenii îi erau sincere.

Cerul era înșelător, de un albastru-azuriu care nu trebuia s-o facă să uite că plouase toată noaptea. Pe motocicletă, o șosea umedă nu te iartă. Triumph-ul înghițea asfaltul, Sally-Anne simțea căldura motorului între pulpe. Să conducă mașinăria aceasta îi provoca o senzație de inegalabilă libertate.

Zări într-o intersecție aflată încă departe o cabină telefonică pierdută în acest no man's land, aruncă o privire la cadranul ceasului care se ițea între capsele de la mâna înmănușată, reduse viteza și strânse maneta de frână. Parcă Triumph-ul de-a lungul trotuarului și coborî piciorul de sprijin. Trebuia să se asigure că complicea ei nu avea să întârzie.

Cinci țârâituri, May ar fi trebuit să ridice deja receptorul. Sally-Anne simți că i se pune un nod în gât când, într-un sfârșit, auzi un declic.

— Ești bine?

— Da, răspunse laconic vocea.

— Sunt pe drum. Ești gata?

— Așa sper, dar, oricum, e prea târziu ca să dau înapoi, nu-i așa?

— De ce-am vrea să dăm înapoi? întrebă Sally-Anne.

May ar fi putut să enunțe toate motivele care-i treceau prin minte. Planul lor era mult prea riscant, miza merita oare efortul? Ce rost avea răzbunarea aceasta, din moment ce nu ștergea nimic din cele întâmplate? Și dacă totul nu se desfășura după cum era prevăzut, dacă erau arestate? Să fie condamnate de două ori ar fi mai presus

de puterile lor. Dar accepta toate aceste riscuri pentru prietena ei, iar nu pentru ea, așa că May tăcu.

— Să nu întârzii, insistă Sally-Anne.

O mașină de poliție trecu prin împrejurimi, iar Sally-Anne își ținu respirația, gândindu-se că nu trebuia să se lase cuprinsă de neliniște, altfel ce urma să se întâmple când o să treacă realmente la fapte? Deocamdată, nu avea nimic să-și reproșeze, motocicleta îi era corect parcată și nu era ilegal să folosești o cabină telefonică. Mașina de poliție își văzu mai departe de drum, agentul de la volan își dăduse răgazul de a-i arunca o otheadă. Dacă și polițiștii se apucă de agățat pe stradă! se gândi ea așezând receptorul la loc.

Se uită din nou la ceas, o să ajungă în fața ușii familiei Stanfield peste douăzeci de minute, o să le iasă din casă într-un ceas și o să se întoarcă în loftul ei în optzeci de minute. Optzeci de minute care aveau să schimbe totul, pentru May și pentru ea. Se urcă pe Triumph, porni motorul cu un zvâcnut din călcâi pe starter și plecă.

La celălalt capăt al orașului, May își punea perde-siul. Verifică dacă avea șperaclul cu capătul în diamant în șervețelul de hârtie din fundul buzunarului drept și-l plăti pe lăcătușul care i-l meșterise. Când ieși din clădire, o luă cu frig. Crengile golașe ale plopilor scârțâiau în bătaia vântului. Își ridică gulerul, merse până la stație și așteptă autobuzul.

Așezată la geam, își privi reflexia, își trecu degetele prin păr ca să-l dea pe spate și-și potrivea agrafa ca să-l strângă în coc. Cu două scaune în față, un bărbat asculta o melodie de Chet Baker difuzată de un radio mic pe care-l ținea pe genunchi. Ceafa i se mișca în ritmul lent al baladei. Bărbatul de lângă el răsfoia zgomotos paginile

unui ziar, ca să-l deranjeze tot atât pe cât părea că-l indis-pune *My Funny Valentine*.

— E cel mai frumos cântec pe care-l cunosc, îi șopti vecina ei.

Lui May i se părea mai degrabă trist decât frumos, adevărul era undeva la mijloc. Coborî din autobuz șase stații mai târziu și se opri la poalele dealului, la ora stabilită. Sally-Anne stătea pe motocicletă. Îi întinse o cască și așteptă până când se așeză în șa. Motorul urlă, iar Triumph-ul urcă panta.